

Barmhartigheid.

<https://hdl.handle.net/1874/355172>

BARMHARTIGHEID.

»Zalig zijn de barmhartigen: want hun zal barmhartigheid geschieden.»

I.

WELDOEN.

»Juist vijf en twintig jaren geleden namen wij dien dierbaren schat in ons huis op,» zeide de oude JOHANNES BERLON, »en zie wat de Heer al dien tijd voor ons gedaan heeft.»

De Heer had inderdaad veel voor den man, die zoo sprak, gedaan, en dit erkende hij met innige dankbaarheid. De geschiedenis van dien dierbaren schat, waarvan hij melding maakte, is de volgende. Voor vijf en twintig jaren zat BERLON in een ongunstigen winternacht op zijn armstoel bij het vuur. Hij was een werkman, die het eenigszins beter had dan anderen van zijn stand; want als ondertuinier van den landheer kreeg hij een vrij goed jaarlijksch inkomen. Bedaard en rustig ging hij steeds zijn gang; hij onderscheidde zich niet door bijzondere geestesgaven, door kennis en be-

schaving, maar met recht kon hij vroom, vriendelijk, oprecht, matig en werkzaam genbemd worden. Hij had den leeftijd van veertig jaren bereikt, en was in den echt verbonden met eene oppassende, beminnelijke vrouw, die zich toen buiten's huis bevond, hoewel het reeds laat was. Zijne vijf kinderen sliepen rustig.

»MARIA" - zoo heette zijne vrouw - »komt laat, zeer laat," zeide BERLON, toen hij op de klok ziende ontdekte, dat het bijna elf uur was. »Nog één uur" - dus ging hij voort - »en het oude jaar zal voorbijgegaan en een nieuw jaar begonnen zijn. God sta ons bij, opdat wij een beter gebruik van onzen tijd maken dan tot heden. Ach! wij brengen onze jaren door als eene gedachte." Terwijl BERLON dit zeide, ging hij naar de deur van zijn huis, opende haar en keek naar buiten. Het was donker en koud, en hij kon niets zien dan een flauw licht, dat uit het venster van eene verwijderde hut scheen.

»Ik zelf zou daarheen gaan," sprak hij, »indien ik mijne kinderen, die boven slapen, kon verlaten. Maar ik kan er toch geen nut doen, zelfs indien het arme wezen nog niet boven alle menschelijke hulp verheven is." Hij sloot hierop de deur en ging weder bij het vuur zitten. Maar hij gevoelde zich daar geenszins op zijn gemak.

Het flauwe licht van de hut kwam uit de ziekenkamer van eene arme, jonge weduwe; MARTHA MEEREN was haar naam. Bijna op hetzelfde oogenblik, dat BERLON naar buiten zag, werd die kamer een doodsvertrek.

»Het arme schepsel is heengegaan,» fluisterde de ziekenoppasster van het dorp MARIA BERLON toe, terwijl zij hare hand op het hart legde, dat voor altijd opgehouden had te kloppen.

MARIA barstte in tranen uit, maar terstond wischte zij ze af. »Ik weet niet, waarom ik weenen zou,» zeide zij: »De ziel van MARTHA is nu gelukkig in den hemel, en wij moeten haar niet op aarde terugwenschen.»

»En wij hebben dat sterfgeval ook kunnen voorzien,» verklaarde de oppasster. »Ik heb al lang gezegd, dat MARTHA hare ziekte niet zou te boven komen. Ik heb eene menigte zoodanige gevallen bijgewoond.» MARIA keerde zich van haar af. De oppasster was geenszins eene ongevoelige vrouw, maar het was haar eigen op koelen toon over ziekte en dood te spreken, een toon, die iets kwetsends had voor iemand, die daaraan niet gewoon was.

MARIA zocht een voorwendsel, om in het aangrenzend vertrekje te gaan, waarin het omtrent driejarig dochtertje van de afgestorvene lag te slapen.

»Lief, klein kind! lieve, kleine ANNA!» zeide MARIA BERLON bij zich zelve, »uwe moeder is dood; maar gij kunt nog niet begrijpen, welk een verlies gij geleden hebt. Ach! wat moet er van u worden!»

»Een nieuw jaar,» sprak BERLON, terwijl hij uit den slaap, waardoor hij overvallen was, ontwaakte en op de klok ziende bemerkte, dat het één uur was. »Zij dit nieuwe jaar gezegend voor ons allen. Ik heb gesluimerd, geloof ik.»

Toen hij weder helder wakker was, werd de deur geopend en MARIA, zijne vrouw, trad binnen. Het was voor hem niet noodig haar eene vraag omtrent hetgeen er gebeurd was te doen. De uitdrukking van haar gelaat toonde, dat MARTHA MEEREN niet meer leefde. »Ik zal morgen weder naar het verblijf van de overledene gaan,» zeide MARIA; »voor het tegenwoordige werd mijne hulp daar niet meer gevorderd.»

»En wat moet er met de kleine ANNA gebeuren?» vroeg BERLON.

»Ik was van zins,» antwoordde MARIA met tranen in de oogen, »haar morgen van hare gestorven moeder af te halen. Zij kan voorloopig in onze woning bij onze kinderen zijn.»

»Waarom hebt gij haar nu niet medegebracht?» was hierop de vraag van BERLON.

»De arme ANNA sliep, mijn waarde man, en zij moet niets van haar verlies weten, voordat ik morgen tot haar ga, om haar te kleeden.»

Op den volgenden dag kwam de kleine weeze in de woning van BERLON en zijne vrouw.

Zoo begon dit echtpaar het nieuwe jaar met eene daad van barmhartigheid.

Reeds eene geheele week was de kleine ANNA MEEREN bij hare verzorgers geweest, somtijds verlangen toonende, om naar hare moeder terug te keeren en zich verwonderende, waarom haar een zwart kleedje was aangedaan, maar overigens gelukkig met hare speelgenootjes.

»MARIA,» zeide BERLON op zekeren avond tot zijne vrouw: »ik denk steeds aan de arme, kleine ANNA. Het nieuwe jaar kan voor haar treurig worden. Welk een goed man was haar vader, maar het is hem in de wereld niet medege-loopen.»

»Hij was,» merkte MARIA op, »een goed Christen; altijd denk ik aan hem, wanneer ik de woorden der Schrift lees: »die de Heer lief heeft, kastijdt Hij.» Hoe weinig dachten wij, toen zij vier jaren geleden trouwden, dat hunne vreugde in smart zou veranderen.»

»Maar nu, MARIA, is hunne smart weder in vreugde veranderd; want hunne zalige geesten zijn

waar men niet meer hongert en dorst, en waar leed noch droefenis meer is."

»Dat is volkomen waar, BERLON, want de afgestorvenen waren echte volgelingen van JEZUS. En dat doet mij misschien nog te meer denken aan de arme ANNA. Het eenige, dat hare moeder tijdens hare ziekte bezwaarde, was wat er van haar lief kind zou worden, wanneer zij stierf. Zij vreesde soms, dat het in onwetendheid van het goede zou opgroeien."

»Dat moet niet gebeuren, MARIA. Ten minste ik hoop, dat het verhoed zal worden. Ik heb al gedacht, of God ons niet iets tot plicht heeft gesteld, waaraan wij ons niet mogen onttrekken."

»Wat meent gij?" vroeg de vrouw.

»Gij herinnert u," antwoordde de man, »dat ons aanbevolen wordt, om, wanneer er gelegenheid toe is, aan allen wel te doen en meest aan de huisgenooten des geloofs."

»Ja" verklaarde de vrouw, »en in zeker opzicht kan de kleine ANNA, het kind van zulke vrome ouders, eene huisgenoot des geloofs worden genoemd."

»Ik hoop, dat zij het in waarheid worden zal, wanneer zij opgegroeid is. Maar wat zullen wij doen? Bezaten wij geld, dan zou het gemakkelijk wezen ons uit de verlegenheid, waarin wij ons

thans bevinden, te redden," Na eenig dralen sprak BERLON: »Wat dunkt u, als wij de zorg voor de kleine ANNA op ons namen?"

»Zonder betaling?" vroeg MARIA.

»Daar is niemand, die iets betalen kan," merkte BERLON op. »Zoo wij haar aan haar lot overlaten, dan komt zij in het armenhuis, en wij weten wat dat is."

»Zulk een lot zou ik haar niet toewenschen," betuigde MARIA. »Toch is het bezwarend voor ons haar in ons huis op te nemen; want het kost ons nu reeds moeite, om aan onze kinderen het noodige te verschaffen, en dit zal nog bezwaarder zijn, wanneer zij grooter worden."

BERLON verzekerde, dat hij dit niet voorbijzag, maar dat, naar zijn oordeel, de eenige wijze, waarop de mensch zijne dankbaarheid aan God kan toonen, het bewijzen van liefde aan zijne natuurgenooten is. »Doch," vervolgde hij met een zucht, »indien gij er tegen hebt MARIA" --

»Neen" riep zijne vrouw uit, »ik ben er niet tegen. Mijn enig doel met de door mij gemaakte opmerkingen was, om u op het gewicht der taak, die wij op ons willen nemen, te wijzen. Met u ben ik bereid haar te aanvaarden; reeds had ik daarover nagedacht, doch ik wilde u niet vooruitloopen. Ik zal aan de kleine ANNA eene plaats

in mijn hart geven, gelijk aan mijne eigen kinderen."

Dit plan werd volvoerd. De bureu vroegen met verwondering, wat toch BERLON en zijne vrouw bewogen had, om de weeze in hun huis op te nemen. En de heer, bij wien BERLON in dienst was, duwde hem op ruwen toon toe, dat het dwaas was een vreemd kind aan te nemen. Dit echter had geen anderen invloed op den vromen man, dan dat hij zich te inniger aan de arme ANNA hechtte. Behalve BERLON en MARIA was er niemand in de nabuurschap, die meer dan eene vluchtige gedachte aan de arme weeze wijdde. De reden daarvan was, dat haar vader, MEEREN, voor een zestal jaren als vreemdeling in die plaats was komen wonen, en de menschen in die streek waren niet op vreemdelingen gesteld. Hoewel zij na verloop van eenigen tijd met MEEREN verzoend werden, omdat zij bemerkten, dat hij een eenvoudig en vriendelijk man was, overwonnen zij toch hun vooroordeel nooit volkomen. Hij huurde eene kleine woning, en juist toen de Voorzienigheid zijne pogingen aanvankelijk zegende, en hij met de moeder van de kleine ANNA gehuwd was, werd hij door zijn landheer met verkrachting van het gemaakte huurcontract uit zijn huis verjaagd,

omdat hij van hem in godsdienstige denkbeelden verschilde. Die handeling was onwettig, maar de landheer bezat grooten rijkdom, en MEEREN was te arm, om hem een proces aan te doen, zoodat hij zich aan eene onrechtvaardigheid moest onderwerpen, die hem te gronde richtte. Zijn moed begaf hem; zijn gestel, dat reeds vroeger niet sterk was, werd geheel ondermijnd, en hij stierf toen zijn dochtertje nog nauwelijks den leeftijd van twee jaren bereikt had. Daarna volgde de ziekte en de dood van de arme, jonge weduwe. Men bevond, dat er niets voor de weeze was achtergelaten dan de weinige meubelen van de schamele woning, die bij verkoop niet meer opbrachten dan vereischt werd om de schulden der afgestorvene te betalen.

Of MEEREN en zijne vrouw nog ergens betrekkingen hadden, was op de plaats, waar zij gewoond hadden en gestorven waren, onbekend. Ook BERLON en zijne vrouw wisten daarvan niets, want de overledenen hadden hun daaromtrent nooit eenige mededeeling gedaan.

Eenige jaren waren verloopenen, en ANNA MEEREN werd reeds lang als lid van BERLON's huis aangenomen, toen een vreemdeling hem kwam bezoeken. „Gij kent mij niet,” zeide deze kortaf, „mijn naam is MEEREN.”

BERLON zag met scherp en angstigen blik den vreemde aan, die een man van middelbaren leeftijd en ruw in zijne manieren was. »Ik ben lang buitenslands geweest,” sprak de onbekende, »en ik ga weder derwaarts. Ik kwam hier onderzoek doen naar een broeder; reeds hoorde ik, dat hij en zijne vrouw dood zijn. Gij vermoedt zeker wat ik nu verlang.”

»Gij wilt toch niet onze ANNA medenemen?” riep vrouw BERLON uit. »Ach, Mijnheer! doe het toch niet.”

»Eerst moet ik haar zien,” sprak hij, »en dan zal ik u mijn plan mededeelen. Is dit het meisje?” Hij leide zijne hand op den schouder van een kind, dat juist het vertrek binnentrad. ANNA was toen elf jaren oud.

»Dat is ANNA MEEREN,” zeide vrouw BERLON, zich dicht bij het kind plaatsende, dat vreemd opkeek, toen zij den onbekenden man zag.

»Welnu,” vervolgde de vreemdeling, »ik ben haar oom en meen als zoodanig recht op haar te hebben. Gij begeert te weten, waarom ik hier ben gekomen. Welnu, toen ik voor een tal van jaren mijn land verliet, was ik in twist met mijn broeder. Ik heb vernomen, dat hij hier zich met der woon had gevestigd. Ik ging herwaarts, om het geschil met hem bij te leggen, en ik hoor, dat

hij gestorven is. Thans zal ik, die kinderloos ben, zijne dochter als mijn kind aannemen."

Spoedig bleek, dat hij dit zijn plan zou doorzetten. Hij kon voldoende bewijzen bijbrengen, dat ANNA zijne nicht en hij haar wettige voogd was. Hij bewees tevens, dat hij genoegzame middelen had, om haar te verzorgen, en hij verklaarde, dat hij dit wilde doen, maar op zulk eene wijze, als hij het goed vond. Hij nu vond goed, dat ANNA met hem zou gaan en met hem en zijne vrouw leven.

»Maar hebt gij dan werkelijk het besluit opgevat, om ANNA ons te ontnemen?" vroegen BERLON en zijne vrouw met diepe droefenis.

Ja, dat moest geschieden, meende hij. Naar zijne ver verwijderde woonplaats wilde hij haar medenemen. Dan zouden hare pleegouders, zooals hij opmerkte, ook geen verdriet meer van haar hebben.

»Verdriet heeft zij ons nooit aangedaan," zeide vrouw BERLON, terwijl zij in tranen uitbarstte.

»Dat verblijdt mij," verklaarde de onvriendelijke man; »te meer hoop is er, dat zij ook ons geen verdriet zal doen. Maar zij heeft u toch zeker onkosten veroorzaakt?"

»De Heer heeft ons geholpen, om in haar onderhoud te voorzien," antwoordde BERLON. »Wij

zijn niet armer dan voor acht jaren, toen het meisje bij ons kwam."

"Ik ben blijde u dit te hooren verzekeren," sprak MEELEN, »want daaruit volgt, dat ik, terwijl ik u voor de toekomst van hare verzorging ont-hef, voor hetgeen gij in het verledene aan haar deedt u geene vergoeding schuldig ben. Het was daarenboven uwe eigen keuze haar aan te nemen."

ANNA en haar oom vertrokken. Er liep een gerucht, dat de vreemdeling aan de BERLONS een aanzienlijk geschenk had gegeven. Sommigen zeiden eene som van honderd, anderen eene van twee of drie honderd gulden. De BERLONS waren te be-bedroefd, om dat gerucht, toen het hun ter ooren kwam, tegen te spreken. Misschien meenden zij wel, dat de oom, die zich als een weldoener voor-gedaan had, hunne zorg voor de kleine ANNA wat meer op prijs had mogen stellen; maar bij die meening bleven zij zich niet bepalen. Zij hadden vrijwillig uit liefde tot God den beker koud water gegeven voor het kind van dierbare geloofsgenooten, en zij waren gelukkig in de overtuiging, dat op die weldaad de goedkeuring des Allerhoogsten rustte.

Twaalf jaren waren sedert het heengaan van

ANNA verloopen. JOHANNES BERLON en zijne vrouw werden oud. Zij hadden daarenboven bij ervaring geleerd, wat zij vroeger niet ondervonden hadden, dat de Heer hen kastijdt, die Hij liefheeft. Velerlei beproevingen vielen hun ten deel. en deze beproevingen werden al zwaarder en zwaarder. Zij waren zeer arm. BERLON had zijne betrekking verloren, nadat zijn heer gestorven was, en hij werd daarenboven door eene pijnlijke lichaamskwaal gekweld. Slechts het nederigst werk kon hij voor een zeer gering loon bekomen, en niet eens werd hem daartoe altijd de gelegenheid gegeven. Zijne kinderen hadden zich her- en derwaarts verspreid en waren te behoefstig, om veel voor hunne ouders te kunnen doen; zij gaven echter wat zij konden. De kleine ANNA MEEREN werd door BERLON en zijne vrouw niet vergeten. Menig vurig gebed zonden zij op, dat het goede zaad, hetwelk zij in haar hart hadden gestrooid, schoone vruchten mocht dragen. Maar het scheen, alsof de weezen had vergeten, want zij hoorden niets van haar sedert de droevige scheiding.

Het was op zekeren nieuwjaarsavond, dat het echtpaar bij het vuur zittende zich bij het verledene bepaalde.

»Reeds twintig jaren zijn sedert den dood van VROUW MEEREN verloopen,» zeide BERLON.

»En ook twintig jaren,» sprak zijne vrouw met een zucht, »dat wij de verzorging van de kleine ANNA op ons namen. Ach! ik moet veronderstellen, dat zij niet meer aan ons denkt.»

Er werd zacht op de deur geklopt. BERLON opende haar. Eene vreemde trad binnen, een meisje met een gezond en beminnelijk voorkomen.

»Kent gij mij niet, moeder, vader?» vroeg zij.

Zij herkenden haar; het was de stem van ANNA. Veel had zij te vertellen. Zij was nu hare eigen meesteres, verhaalde zij, want haar oom en tante waren gestorven. Zij hadden haar tot hunne eenige erfgename gemaakt. Met haar geld en goed was zij, zoo spoedig mogelijk, naar het huis, waarin zij hare kindschheid had doorgebracht, en tot hare vroegere weldoeners teruggekeerd.

»Ik zal u nimmer meer verlaten!» riep zij uit. »Ik mag den schijn van ondankbaarheid op mij geladen hebben, maar in waarheid is mijne liefde tot u nooit verminderd.»

»En ANNA hebt gij uwen God nog lief?» vroeg BERLON met ernst.

»Ja, ik heb Hem nooit uit het oog verloren» betuigde zij.

Wederom was een vijftal jaren na de terugkomst van ANNA verloopen. »Juist vijf en twintig jaren

geleden namen wij dien dierbaren schat in ons huis op," zeide BERLON, terwijl hij op een nieuwjaarsavond op een gemakkelijken stoel bij een helder brandend vuur zat; »en zie wat de Heer door dat voortreffelijk meisje voor ons gedaan heeft!"

II.

VERGEVING.

»O! daar is hij weder, die slechte, dronken soldaat," zeide een kolonel. »Wat kunnen wij doen om hem te verbeteren? Zijne soldij is reeds ingehouden; hij is al meermalen opgesloten geweest, en dikwerf zijn hem stokslagen toegediend. Welk middel is er toch om hem tot inkeer te brengen?" Een sergeant antwoordde op die vraag: »Overste, daar is een middel, dat men nog niet heeft toegepast."

»Wat is dat?" vroeg de kolonel.

»Overste," antwoordde de sergeant »men heeft den ongelukkige nog nooit vergiffenis geschonken."

De kolonel werd getroffen door die taal.

Na eene wijle tijds gezwegen te hebben, richtte hij deze woorden tot den beschuldigde: »Wat kunt gij omtrent die slechte zaak, waarvan gij beticht wordt, ter uwer verdediging inbrengen?"

»Het bedroeft mij zeer, dat ik zoo verkeerd behandeld heb,» verklaarde de soldaat.

»Ik vergeef u,» sprak de kolonel.

De vrijgesprokene barstte in tranen uit, want eene teedere snaar in zijn hart was aangeroerd, en van dien dag af werd hij een ander man.

Z66 handelt ook God met zondaren.

Vergeving is de zinspreuk, die op zijn plan ter verlossing der wereld geschreven staat. In de openbaring van JOHANNES staat, dat een regenboog over den troon des hemels uitgebreid is (1), hetwelk ons leert, dat het een troon van genade en niet van gestreng recht is; en even duidelijk als die regenboog door de bewoners eener hoogere wereld gezien wordt, is voor ons het woord vergeving op iedere bladzijde van het evangelie geschreven. Het woord der belofte trof als de liefelijkste muziek het oor van onze zondige, verslagene stamouders. Wij kunnen het in de gansche geschiedenis van ons geslacht lezen. Maar de treffendste wonderen van genade zijn voor ons te Bethlehem, in Gethsemané en op Golgotha te aanschouwen.

Oneindig is Gods afkeer van de zonde, maar even oneindig zijne ontferming omtrent zondaren.

(1) Openb. IV: 3.

Hoezeer koning DAVID de ondankbaarheid, de trouwloosheid en het verraad van zijn zoon ABSALOM verfoeide, was zijne liefde voor zijn kind toch zóó groot, dat hij genoopt werd te zeggen: »Spaar den jongeling ABSALOM!" En toen de zonden van dien ontaarden jongeling hem een vroegtijdigen en eerloozen dood berokkend hadden, werd het hart van den armen koning zóó diep getroffen, dat hij bitter bedroefd uitriep: »Ach, mijn zoon, mijn zoon! ware ik voor u gestorven!"

De vader van den verloren zoon treurde over de verdorvenheid en losbandigheid van zijn kind, en toch kwam hij hem van verre te gemoet, viel hem om zijn hals en kustte hem. Is de vergevensgezindheid van menschen reeds zóó groot, de vergevende liefde Gods is daarmee vergeleken wat dauwdroppels in vergelijking met breede stroomen, met de onmetelijke diepte van den oceaan zijn.

De predikant DOBBRIDGE bezocht herhaaldelijk een moordenaar in de gevangenis.

»Hebt gij een weinig medelijden met zulk een diep gezonkene?" vroeg de veroordeelde misdadiger.

»Ja," zeide de vrome leeraar, »niet een weinig, maar zeer veel."

Diep werd de booswicht door die taal getroffen; zij ontsloot zijn hart voor de vermaningen tot

berouw en bekeering, die DONBRIDGE tot hem richtte.

Wanhoop niet door schuld verslagen, door het geweten gefolterde zondaar! Zie op Hem, op wien DAVID zag, toen hij sprak: »bij U is vergeving, opdat Gij gevreesd wordt.»

Bij de Drukkers en Boekverkoopers M. WIJT & ZONEN, zijn verkrijgbaar de volgende Kleine Stukjes

	Cents.		Cents
1. Peter Lobeck	15	48. Polycarpus	10
2. De welbestede stuiwer.....	10	49. Als God werkt, wie zal dan keeren?.....	15
3. De wever uit Welsh	07½	50. De Soldaten-dochter.....	10
4. De kleine bewoner van het Auvergnésche Gebergte.....	10	51. Het gelukkige sterfbed... ..	16
5. Arme Sara.....	04	52. De weg en het middel	15
6. De jonge Hutbewoonster... ..	22½	53. De gast zonder bruiloftskl. ..	07½
7. Opwekking te Eijberfeld... ..	05	54. Treffend voorbeeld	07½
8. De Iersche boer.....	10	55. Levensschets v. Blumhardt ..	15
9. Elisabeth Cunningham.....	15	56. Hadara.....	04
10. John Robins, de matroos... ..	10	57. De oude geneesheer.....	10
11. Uitbreiding der Parabel	10	58. De roepstem des Heeren ..	15
12. Kolonel Jacob Gardiner... ..	15½	59. Anna Walsh	07½
13. De Stroopers-dochter.....	10	60. Eerste zend. te St. Thomas ..	15
14. De Bode met goede tijding. ..	15	61. Thirza.....	20
15. Jansje Allan	15	62. Vroege godsvrucht	07½
16. Zonderlinge tusschenkomst der Voorzienigheid.....	07	63. De Russische kleermaker. ..	07½
17. Levensber. van Amelia Gale ..	07½	64. Kermerk. v. een kind Gods ..	07½
18. Sara Hill.....	12½	65. Overtuiging verwaarloosd, ..	12½
19. De geschied. van MarySmith ..	12½	66. Woord aan jonge moeders. ..	07½
20. De Dorps-predikant	10	67. De onbekende zendeling.. ..	04
21. De waarheid van het Evang. ..	10	68. Mevrouw Rumpff.....	10
22. Kracht des geloofs	10	69. Opmerkelijke leiding Gods ..	07
23. Herman de houthakker.....	12½	70. Een nieuw traktaatje.....	10
24. Laatste uren v. John Cowper ..	10	71. De vrome landman.....	07½
25. Het einde van den tijd.....	10	72. Ged. over de eenwigheid.. ..	07½
26. Wat God bewaart, is wel bewaard.	15	73. Maria	10
27. Wie zijt gij? Wat hebt gij te doen?.....	10	74. William	07½
28. De weërhaan van het kasteel ..	12½	75. De Christen in het gasthuis ..	03
29. Eben-Haäzer in Latakko... ..	10	76. Lord Teignmouth.....	10
30. Indiaansche bekeerlingen ..	10	77. Leven van Schwartz... ..	08
31. De Christen-feesten.....	05	78. Wie zoekt die vindt.....	05
32. Verhaal van 2 predikers... ..	07½	79. Levensb. van een' soldaat.. ..	05
33. De tijd en de eeuwigheid ..	10	80. Pacalsdorp.....	07½
34. Kort en heilzaam berigt... ..	10	81. Onnoodige zorgen	04
35. Johan Coenraad Ter Linden ..	07½	82. Zachëtis.....	08
36. Een beroep op het hart	12½	83. De twee bureu	10
37. De landman in den Elzas... ..	10	84. Bekeering v. A. H. Franke. ..	04
38. Sterfgevallen van zeven bekeerde heidenen	10	85. Blandina	07½
39. Levensloop van C.L. Töpfer ..	07½	86. Bede van een grijsaard ..	07½
40. Eenige bijzonderheden uit het leven van Morrison.....	15	87. Het huisgez. te Haeterdale ..	15
41. Lydia S.....	07½	88. Inwendig Christendom onder Hottentotten	05
42. Hugo Bourne.....	07½	89. Aärons dood	15
43. De christelijke viering van den Zondag	05	90. Het Paaschfeest.....	10
44. Henri Oboekiah.....	10	91. Leven van Chrysostomus ..	07½
45. De zendingen in Groenl... ..	15	92. Het geheimzinnige in den Christen	05
46. Het bezoek bij een kranke.. ..	15	93. Jacob Wilson	15
47. Brieven van een' leeraar	15	94. De eerste kerkgang	10
		95. Wanneer ben ik, enz.....	06
		96. Overeenk. Christel. Godsd. ..	05
		97. Zendingsgave	15
		98. De zwarte knecht.....	10

	Cents.		Cents.
99. Waarschuw. tegen valsche overleggingen.....	10	145. Iets nit het leven eener zendingenvrouw. 4e brief.	05
100. De bedelaar.....	05	146. Levensgesch. van eenen Ierschen knaap.....	07½
101. Samuel Mills.....	05	147. De Thermometer.....	05
102. Triomfboog van Titus....	06	148. Toespraak.....	05
103. Zijt gij gelukkig?.....	07½	149. Eene uitn. helpster d. zend.	07½
104. Uit- en inwendige zending	05	150. Niet verre.....	06
105. De twee erfenissen.....	05	151. Wat een reisverhaal kan uitwerken.....	05
106. De waarde van het gebed.	07½	152. Een blik in de Jav. huish.	05
107. Samuel Crowther.....	07½	153. Het „Onze Vader“.....	05
108. Catharina Phillips.....	07½	154. Clement Carow.....	12½
109. Goodluck Day.....	07½	155. Een Israel, tot Chr. gebragt	05
110. De toestand der heid. vrouw	07½	156. Schoone plaatsen uit de schriften van 3 Kerkvaders	07½
111. Middel om rijk te worden.	04	157. Gidion.....	07½
112. Eene oude beproefde raad.	12½	158. Uit onze Brieventasch... ..	07½
113. Verband ijver voor de zend.	07	159. Dankt God in alles.....	05
114. Ra-Poor-Negro.....	05	160. Een andere Oom Tom... ..	05
115. De zendel. onder de heid. .	05½	161. Zeventig jaren.....	06
116. Iets uit het leven eener zendingenvrouw. 1e brief.	05	162. De Soldaat en de Landverh.	05
117. De Christen-vrouwen der Apostolische eeuw.....	06	163. Getuig. omtrent de godsv. en het leven der christenen	04
118. Christina en Esther.....	06	164. 2 taferelen uit het leven en werken van een zendel.	07½
120. De verhoogde Heer.....	05	165. Eenzaam maar niet verlaten	07½
121. De zegenrijke vrucht van een rijksdaalder.....	02	166. Uit onze Brieventasch II.	07½
122. Opw. tot h. werk der zend.	05	167. Mededeel. van Ulfers I.	07½
123. De Baron Dhijhern.....	07½	168. idem idem II.	07½
124. Een woord tot aanbeveling der zendingenzaak.....	07½	169. Over zendingmethode I..	10
125. De toekomstige wereld....	05	170. idem idem II..	10
126. Iets uit het leven eener zendingenvrouw. 2e brief.	07	171. Het kruis der bespotting.	07½
127. Eene uit duizend.....	06	172. Over zendingmethode III.	10
128. Eene Martelaarsgeschied.	05	173. De Zending onder de volken der aarde. I. Europa....	07½
129. Een Rabbi die rust zoekt bij Christus.....	05	174. Dito. II. Azië. 1. West-Azië	07½
130. De Christin geroepen tot deeln. aan de zendingzaak.	05	175. Tollenaarsbede	05
131. Zoeken en vinden.....	10	176. De zend. II. 2. Japan en China	07½
132. De onfeilbare gids.....	10	177. Dito. 3. Achter-Indië	07½
133. Wien te hooren?.....	07½	178. Bij een Ziekbed	05
134. Eene zwaar beproefde geloofsheldin.....	07½	179. De zend. II. 4. Eng. Indië	07½
135. Marianne, de Bijbelverspreidster van St. Giles..	10	180. Hung-Sui-Tschuen enz.	07½
136. De dochter v. d. Landman	12½	181. De zend. II. 5. Ind. Archipel	07½
137. De hoop des christens . .	07½	182. Toespr. door Bs. H. L. Vinke	07½
138. Het leven van v. d. Kemp.	05	183. Mededeeling van v. d. Liefde	07½
139. Kunt gij altijd van Jezus zwijgen?.....	06	184. dito dito	07½
140. Het werk v. kleine Jessie.	07½	185. De Kerstavond	07½
141. Liefde voor liefde.....	05	186. De Zending. III. Afrika..	07½
142. Heilig leven, zalig sterv.	07½	187. Dito dito. 2. Zuid-Afrika	07½
143. Een sterfb. in den vreemde	07½	188. Verderft het niet, want er is een zegen in.....	10
144. Iets uit het leven eener zendingenvrouw. 3e brief	05		